

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 50. De instructionibus & consolationibus quas habuit à Deo in suis tribulationibus. Et de thesauro & valore laborum & tribulationum. Et qualiter quisque per eas sit Deo propinquior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

196 *De instruct. & Consol. Dei*
bus actibus vestris semper sibi as-
sistere. Quod ipse dignetur invo-
bis implere, qui hæc misericordi-
ter à vobis dignatur requirere per
merita suę sãctissimę matris, Amē

*Quinquagesimum capitulum. De instru-
ctionibus & cõsolationibus quas ha-
buit à Deo in suis tribulationibus.
Et de thesauro & valore laborũ &
tribulationum. Et qualiter quisque
per eas fit Deo propinquior.*

*Qui sũt
filij Dei.*

QUADAM vice quærebam
à Deo, quod daret mihi de
se aliquid. Et feci mihi signũ cru-
cis, & etiam rogabam eum, vt o-
stenderet mihi qui sunt filij sui.
Et inter alia dictum est mihi istud
exẽplum. Ponatur quod vnusqui
haberet multos amicos, & inui-
taret eos ad conuiuũ cum ma-
gna diligentia præparatũ, si multi
remanerent de inuitatis, qui nol-
lent venire, nunquid doleret de
non venientibus, eo quod abũ-
danter parasset conuiuium & cũ

magnis expensis? Venientes autē nunquid reciperet cum magno gaudio? qui quamuis omnes cū lætitia suscipiat, tamen talis illos quos plus diligit, ponit in mensa sua iuxta se speciali, & adhuc cum illis quos familiariús, diligit comedit cum vna scutella, & cum vna cuppa bibit.

Ego autem quærebam cū multo anime placimento, dicens. ^{Quomodo inuitati sunt} O domine! quando tu inuitas omnes? ^{à Deo ad nupt.} dicas mihi. Respondit autem dicens, ego inuitavi omnes ad vitam æternam, & qui volunt venire, veniant, quia nullus potest excusari quin sit vocatus. Aliqui autem vocati veniunt, & ponuntur ad mensam, & dabat intelligere quod ipse erat mensa, & cibus quem dabat.

Ego autem quærebam de istis ^{Nota qua via venerunt inuitati,} vocatis, qui venerunt, qua via illic iuerunt. Ipse verò respondit, per viã inquit, tribulationis, quales sunt virgines, casti, pauperes, infirmi, patientes, & nominabat

multa alia genera tribulatorum
saluandorum, & ego in omni
verbo intelligebam rationem, &
expositionem, & delectabar val-
dè. Communiter autem omnes
isti vocabantur & nominaban-
tur filij. Dicebatur autem mihi in
illa locutione, quomodo virgini-
tas & paupertas, & febris & per-
ditio filiorum & perditio posses-
sionis & rerum temporalium, &
tribulatio dabatur prædictis filiis
propter bonum eorum à Deo,
ipsi autem non perpendebant,
nec cognoscebant nunc, & quã-
uis in principio tribularentur,
postea tamen veri filij ferebant
cum patientia, & gratiarum a-

*Tribula-
tio via
salutis.*

*Qui sint
filiorum
Dei, qui
ad men-
sam suã
inuitati* ctione, tales sunt communiter
omnes qui adipiscuntur vitam
æternam, nec est aliqua alia
via.

*secũ co-
medunt,
quibus
que feru-
lis.* Illi verò qui inuitantur ad mē-
sam spiritualem quos dominus
ducit secum ad comedendum in
vna scutella, & bibendum in v-
na cuppa sunt illi, qui volunt, &

student cognoscere, quis est iste bonus pater & dominus, qui inuitavit eos, & student ut possint ei placere per imitationem suæ crucis, & per voluntariam assumptionem paupertatis, despectus, & afflictionis. Istis enim filiis permittit euenire Deus multas tribulationes, & hoc facit eis pro speciali gratia, ut comedant in vna scutella secum, quia ad istam mensam dicebat Christus, ego fui vocatus ad bibendum calicem passionis, qui fuit mihi dulcis propter amorē vestrum, quamuis in se esset amarissimus. Isti igitur filij recognoscentes hanc gratiam, quamuis sentiant aliquando tribulationes amaras, tamen totum fit eis dulce propter amorem & gratiam & honorem & valorem quæ sunt in eis, immò tribulantur quando non affliguntur, & tunc magis delectantur, & sentiunt de Deo, quanto magis sentiunt tribulationes. Dico igitur & affirmo, quod filij Dei sen-

tiunt dulcedinem diuinam admixtam in persecutionibus, & tribulationibus, & pœnitentia, & hoc est mihi dictum & ostensum mirabiliter in prædicatione supradicta à Deo mihi facta, unde & ego ipsa vicibus innumerabilibus hoc experta sum. Vnde quando fui tribulata à fratribus & à contemnentibus, non possem manifestare dulcedinem quam tunc sensi, nec lacrymas lætitiæ yngentes me, quas tunc sensi.

Iterum in magna quadam infirmitate iacenti mihi multū debili & afflictæ apparuit Deus homo Iesus multum consolatorius, & videbatur mihi compati valdè, & ait, ego veni ad seruiendum tibi, seruitium autem quod faciebat, erat quod stabat ante lectū meum, & ostendebat se mihi tantum placabilem, quod omnino est ineffabile, & videbam eū oculis mentis longè clariùs quàm aliquid videri possit, & erat mihi

ranta iucunditas & delectatio,
quod de hoc omnino nihil pos-
sum dicere, immò est rotum inef-
fabile.

Iterum in die Iouis sancta, dixi *Nota cha-
ritatem.*
sociæ meæ, quod quæreremus
Christū, & dixi, eamus ad hospi-
tale, & forsitan inueniemus Chri-
stū inter illos pauperes pœnatos,
& afflictos: tulimus autē omnes
pannos capitum nostrorū, quos
poteramus tollere. Aliud enim
non habebamus aliquid, & dixi-
mus famulæ hospitalis quod vē-
deret eos, & emeret aliquid quod
comederent pauperes de hospi-
tali, & illa quamuis multum re-
nueret facere, & diceret, quod
vituperabamus nos, tamen pro-
pter magnā instantiam, vendidit
illos paruiculos panniculos, &
emit inde pisces, & nos apporta-
uimus panes, qui dati erant no-
bis amore Dei pro victu nostro.
Postquam igitur obtulimus ista
eis, lauimus pedes scēminarū ibi
existentium pauperum & manus

hominum, & maxime cuiusdam leprosi qui habebat manus valde foetidas & marcidas & praepeditas & corruptas, & bibimus de illa lotura. Tanquam autem dulcedinem sensimus in illo potu, quod per totam viam venimus in magna suavitate, & videbatur mihi per omnia quod ego gustassem mirabilem dulcedinem quantum ad suavitatem quam ibi inveni. Et quia quaedam scamula illarum plagarum erat interposita in gutture meo, conata sum ad glutendum eam, sicut si communicassem, donec deglutiui eam. Unde tantam suavitatem inveni in hoc quod eam non possum exprimere.

Propter quod dico, quod in poenitentia & in afflictione & tribulatione propter Deum accepta, quamvis in principio homo anxietur, postremo tamen maxima consolatio inuenitur. Quadam alia vice ego stabam tribulata spirituali tribulatione, & non vide-

batur mihi quod aliquid sentire
de Deo per vnum mensem, im-
mò videbatur mihi quod essem
quasi derelicta à Deo, & nō po-
teram confiteri peccata mea, &
ex vna parte videbatur mihi,
quod hoc accidisset mihi pro-
pter meam superbiam, & ex alia
parte videbam tantum profun-
dè peccata mea multa, quod non
videbatur mihi quod cum debi-
ta contritione possem confiteri
ea, nec dicere solū ore. Videba-
tur etiā mihi quod nō possem ea
manifestare, & ideo nō poteram
laudare Deum, nec stare in o-
ratione. Sed tantū videbatur mi-
hi, quod remansissent de Deo, q̄
scilicet non tantū tribulabar quā-
tū debebam tribulari, propter
hoc quod voluissem à Deo peccā-
do recedere, nec pro omnibus
malis, vel bonis de mundo Deū
offendere, nec malo consentire
propoluisssem, & sic fui tribulata
& afflicta fortiter & horribiliter
toto dicto tempore. Et tandem

miserante Deo, facta est mihi loquutio talis. Filia mea amata à Deo omnipotenti, & ab omnibus sanctis Paradisi, Deus amorem suum reposuit in te, & habet ad te amorem plus quàm ad fœminam vallis spoletanæ. Et anima mea respondit clamans, quomodo possum hoc credere cùm sim plena tribulatione, & videatur mihi quod sim quasi à Deo derelicta? Et respondit. quando videtur tibi, quod sis magis derelicta, es magis à me amata, & propinquior Deo, & tunc subiunxit.

Pater qui habet filium multum charum, ministrat ei cibaria temperata, nec permittit ei bibere vinum purum, nec comedere nociua, ne ei noceât, sed temperat vinum cum aqua, vt ei proficiat. Sic facit Deus, consolationibus enim miscet tentationes & tribulationes, & in tentationibus & tribulationibus tenet animam, nisi enim eam te-

teneret, impingeretur & deficeret: & quando videtur derelicta, tunc plus amatur. Tunc igitur tribulatio mea fuit aliqualiter temperata; non tamen totaliter ablata: adhuc enim non habueram voluntatem confitendi, sed coepit mihi venire voluntas confitendi & communicandi, & in breui tempore ablata est totaliter tribulatio, & tunc facta est mihi locutio dicens: placet mihi quod tu communices, quia si tu me recipis, iam me recepisti: & etiam si non recipis me, tu iam me recepisti, & communica cum benedictione Patris & Filij & Spiritus sancti. Et facias ad reuerentiam & honoré omnipotentis Dei, & sanctæ Mariæ virginis, & istius sancti scilicet sancti Anthonij; cuius festum erat illa die: fiet enim tibi gratia noua, quam non habuisti adhuc. Fuit igitur mihi reddita gratia confitendi: & voluntas communicandi, & confessa sum. Dum autem dicebatur

117

missa, videbam me plenam totam peccatis & defectibus, quod non poteram loqui, & cogitabam quod communicatio quam volebam facere, esset mihi ad iudicium. Post tamen ista, facta est in me mirabilis dispositio, qua me poteram totam mittere intus Iesum Christum: & tunc mittebam me intus eum cum tanta fiducia & securitate, quod tantam nunquam fueram experta: & mittebam me intus eum & merita eius, sicut mortua cum mirabili certitudine, quod faceret me viuam. Igitur communicavi in sua fiducia, & post communicationem habui mirabile sentimentum, & dimisit in me unam pacem, qua dabatur mihi intelligi, & etiam sentire, quod omnis tribulatio quae acciderat mihi, acciderat pro bono meo: & hoc communicare quod feci; fecit animam meam venire ad istud videre & desiderare, quod scilicet me totam darem Christo, eo quod videret

Christum totum se dedisse nobis, & modo nouiter delector in desiderio martyrij, & ipsum desidero, & in pœnis, & in tribulationibus quæ accidunt delector: & gaudeo plus quàm consueueram, propter quæ dico, quod Deus tandem cōsolatur omnem animam existentem in tribulatione. Nam & alia vice cum sic essem tribulata, quod quasi videretur mihi quod essem derelicta, facta est mihi talis locutio dicēs: O amata scias, quod non es derelicta, sed Deus omnipotens tibi est in tribulatione propinquior, & tu Deo. Anima autem clamauit: Si est ita quod Deo sim in tribulatione propinquior; placeat sibi, quod auferat à me omne peccatum, & det mihi absolutionem per merita passionis suæ, & det mihi benedictionem, & sociam meam, & fratri scriptori horum dictorum. Et dictum est sic mihi: Peccata tua tibi sunt ablata, & benedictionem facio

117

vobis cum illa carne illius manus, quæ fuit clauata in cruce: & tunc vidi illam manum benedicientem super capita nostra, & delectabar in aspectu illius manus: quoniam veraciter delectabilissimum erat videre illam. Et ipse dicebat nobis tribus sic: Benedictionem Patris & Filij & Spiritus sancti habeatis æternaliter, & comprehendatis. Et dixit mihi: dic illi fratri tuo scriptori, quod studeat se facere paruum, multum enim est amatus à Deo omnipotente: & ideo studeat ipsum amare. Sic igitur multipliciter me consolari dignatus est: qui consolatur omnes tribulatos, cui sit, & est honor & gloria in secula seculorum, Amen.